

9

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Dobrá rada pěti slovy:
„Přečti si to v Tomáškově!“*

anonym

Úvodní slovo

Udělování svátosti biřmování, které nás čeká příští neděli, může být pro každé farní společenství i pro jeho jednotlivé části slavností k povzbuzení:

Pro biřmovance je to jakési završení jejich cesty k dospělé a zodpovědné víře. Nyní mají být Ježíšovými apoštoly, svědky radostného života s Bohem.

Pro naši farnost se noví biřmovanci stávají jakousi „transfúzí krve“ – do organismu církve, také již často unaveného či nemocného, vnášejí novou sílu.

Rodiče, příbuzní a přátelé biřmovanců se mohou radovat, že i jejich modlitby, úsilí

a svědectví, kterými své blízké doprovázeli, nyní přináší své ovoce.

A konečně celá farnost necht' se cítí povzbuzena k větší horlivosti a opravdovosti ve víře. Ti, kterým se blíží vhodný čas pro přijetí této svátosti, mají již nyní uvažovat a modlit se, aby nenechali svůj dar víry vyhasnout. My všichni ostatní si pak v tu chvíli připomeňme povzbuzení apoštola Pavla: „Proto ti kladu na srdce, abys rozněcoval oheň Božího daru, kterého se ti dostalo vzkládáním mých rukou!“

Váš farář Petr Vrbacký

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• **V neděli 25. května 2008** udělí brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle při mši svaté **v 9 hodin svátost biřmování** čtyřadvaceti biřmovancům z naší farnosti. V této souvislosti prosíme, abyste počítali s některými organizačními opatřeními:

- v kostele budou přední řady lavic na obou stranách vyhrazeny pro biřmovance a jejich kmotry
- před oltářem nebudou k dispozici lavičky pro děti
- během mše svaté v 9 hodin se nebude zpovídat
- dá se očekávat, že délka bohoslužby tentokrát výrazně přesáhne obvyklý čas (doporučujeme rodičům s malými dětmi zvolit jinou mši svatou)
- protože se na faře uskuteční setkání otce biskupa s biřmovanci, nebude v neděli 25. 5. 2008 v provozu farní kavárna.

• O týden později, tedy **v neděli 1. června 2008, přistoupí při mši svaté v 9 hodin poprvé ke svatému přijímání děti z naší farnosti.** I při této mši svaté počítejte, prosíme, s určitými změnami a omezeními v běžném nedělním provozu kostela.

• **Děkujeme všem, kdo se podíleli na přípravě a organizaci letošní farní pouti na Vranov.** Zároveň se omlouváme těm několika starším poutníkům, které nakonec

nepřivezl autobus kvůli požadavku řidiče nepřevážet stojící pasažéry (o kterém jsme nebyli informováni předem). V příštím roce situaci vyřešíme změnou dopravce i typu autobusu.

• **Album fotografií z farní pouti** je již dostupné na internetových stránkách naší farnosti: <http://ww.volny.cz/sv.tomas-brno/>

• V sakristii jsou stále v prodeji kartičky sbírky **Mozaika pro setkání mládeže.** Zakoupením kartičky v ceně 50 Kč můžete finančně přispět na pořádání tohoto setkání.

Rozhovor

s Violou a Augustinem Svobodovými

Máj, lásky čas, hrdliččin zve ku lásce hlas... Završením pravdivého hledání lásky by mělo být manželství, v kterém pokračuje neustále budování lásky, nikdy nekončící úsilí muže a ženy. Člověka na různé životní úkoly připravuje rodina či škola a často se na tak důležitou oblast jako je manželství, zapomínalo. V dnešní době je to už lepší, ale mnozí vstoupivší v manželství v dřívějších dobách nedostali potřebný „manuál“. Jejich manželství se mohlo stát celoživotním hledáním společné cesty (což neznamená být stejný jako ten druhý, ale doplňovat se, být si oporou v dobrém i zlém). Také se ale mohlo změnit v celoživotní boj za prosazení za vlastní vidění světa, nepřijetí toho druhého (a

často ani sebe samého), v „boj kdo s koho“, v kterém se nevyhrává, ale v kterém oba zúčastnění vždy prohrají láskyplný vztah. Právě o manželství si dnes budeme povídat s lidmi, kteří mnohým pomáhají (v rámci komunity Emmanuel) hledat ty nejlepší cesty v k vzájemnému soužití a lásce, s manžely Svobodovými.

Co je vaším úkolem při přednáškách o manželství? Máte se stát „advokáty“ jedné či druhé strany, „zastánci slabších“ proti „silnějším“, „žen“ proti „mužům“ a podobně, nebo jste těmi, kdo doprovází na cestě vzájemného hledání způsobu komunikace a dalších aspektů soužití tak, aby si manželé navzájem lépe porozuměli?

Snad by bylo vhodné především představit naši službu manželům. Má název Lásky a pravda, Vznikla ve francouzské komunitě Emmanuel před více jak 30 lety a dodnes oslovila tisíce manželských párů v desítkách zemí. Má formu tří víkendových setkání manželských párů buď v komunitním domě v Brně nebo ve farnostech. Je to služba evangelizační: vše, co se na víkendech koná – přednášky, sdílení ve skupinkách, adorace, chvály, eucharistie – to všechno má být radostnou zvěstí, že Bůh nás miluje, že je s námi v radostech i starostech, že je připraven být naší pomocí, posilou, že miluje naše manželství a že chce, abychom byli šťastni nejen my, manželé, ale i naše rodina, farnost a skrze nás i okolní svět. Hlavní témata, o kterých se hovoří, jsou: svátost manželství, vzájemná

komunikace, výchova dětí a život křesťanské rodiny ve světě. Z ohlasů, které máme od účastníků víkendů, víme, že zaslechnou i to, co na přednáškách konkrétně nebylo vysloveno, neboť k účastníkům promlouvá především Boží slovo, Ježíš v Eucharistii i Ježíš ve společenství shromážděných manželů.

Lidé by měli vstupovat do manželství až po důkladném poznání sebe samých, po přijetí svých dobrých i méně dobrých stránek a schopností. Dříve toto do jisté míry zajišťovala mužská iniciace, také starší ženy předávaly své životní zkušenosti mladším, ale to již delší dobu nefunguje (alespoň ne dostatečně často). Co byste poradili manželům, kteří si do manželství přinesli spoustu vlastních nevyřešených problémů, neschopnost přijmout bez výhrad sebe i druhé, neschopnost odpouštět a v průběhu let jim tato zátěž víc a víc rozbíjí vztah, který mohl začít i velkou zamilovaností?

Myslíme si, že příprava na manželství začíná v rodině. Tam se dítě učí navazovat vztahy, milovat, odpouštět, přijímat a dávat, a to od svých rodičů a sourozenců. Tam se učí také důvěřovat Bohu. Ten, kdo spoléhá, že se to naučí v manželství, bývá často zklamán. V manželském slibu se jeden druhému odevzdáváme a jeden druhého přijímáme. A k tomu musím být vztahově vyzrálý, abych mohl i dávat, nejenom přijímat, aby mé slovo odevzdanosti bylo slibem na celý život. Dobrou přípravou je i společenství mladých křesťanů,

to je místem duchovní formace i školou vztahů. Před časem jsme slyšeli v Proglase svědectví o takovém „spolču“, ze kterého vzniklo 5 krásných manželství.

Stále si povídáme spíše o méně fungujících manželstvích. Potřebují i ta dobře fungující ozdravné rady? V čem vlastně spočívá úspěšnost manželství?

Mohli bychom parafrázovat Ježíšova slova: Přišel jsem, abyste měli život a měli ho v hojnosti (srv. J 10,10). Duchovní obnova manželů není jen na záchranu rozpadajícího se vztahu. Je to pro povzbuzení i manželství „vzorných“. Stává se nám často, že ti, kteří o prvním víkendu neměli žádné problémy, svědčí, že netušili, co všechno ve svém vztahu zmeškali a co mají zlepšovat. I my sami musíme být pozornými posluchači vlastních přednášek, protože i my potřebujeme být bdělí, i my potřebujeme uzdravení. V čem spočívá úspěšnost manželství? Snad to vyjadřuje ten Boží úkol pro manžele „být jedním tělem“. Je to fuška, budovat tak blízký vztah, ale pramení z toho hluboká radost. Vyžralá manželství to opravdu poznávají jako „život v hojnosti“.

Je úkolem manželů navzájem se vychovávat? Neustále upozorňovat druhého na jeho nedostatky, radit mu, jak má co dělat?

Ano, vychovávat se navzájem je třeba, ne však neustálým upozorňováním a napomínáním, ale neustálou pozorností a gesty lásky. Neustálý příval pokynů, příkazů a zákazů má nulový efekt nebo spíše efekt

opačný. Lék je jednoduchý. Připomenout si čas od času manželský slib, co jsem svému partnerovi sliboval či slibovala. Nebo svědectví jiných. Na manželských setkáních, která organizuje YMCA, bývá přednáška o pozornostech: mužům přednáší žena a ženám muž. Nic tak uzdravujícího pro vzájemnou výchovu manželů jsem od té doby neslyšel.

Je úkolem muže „vládnout“ své ženě z pozice síly a moci? Jak to vlastně svatý Pavel myslel?

Svatý Pavel to myslel dobře: První věta z onoho odstavce je: „Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu . . .“ (Ef 5,21n). A pak následuje praktické provádění: žena ať je podřizena muži a muž ať je podřizen Kristu. Jestliže muž miluje svou ženu jako Kristus miluje svou církev, není problém pro ženu být takovému muži podřizena. Pak své podřízení nechápe jako ponížení, ale spíše jako výsadu: mám ochránce, mám oporu. Na toto téma jsme měli již řadu přednášek a myslím, že se nám podařilo sv. Pavla „ubránit“. (Ve skutečnosti se držíme apoštolského listu Jana Pavla II z r. 1988 „O důstojnosti ženy“ . . .)

Je potřeba každou chvíli si klást otázku „Kdo jsem a kam směřuji?“ A to se zjišťuje ve vztahu k Bohu, ve vztahu k partnerovi, k dětem, přátelům . . . Existuje např. psychologická metoda, kde člověk postupně odkrývá své slupky, uvědomuje si, jaké role v životě hraje, a zatím vším hledá své nejnítěrnější já. Poznávání sama sebe

zajisté nestačí jednou provždy, člověk se proměňuje. Je nutné počítat i s proměnou partnera. Máte nějaký recept na pokojné stárnutí ve vzájemné lásce a pochopení? Trávit podzim života v nesvárech a v neporozumění určitě není tím, po čem by lidé toužili a ani Bůh to pravděpodobně nechce. Cesta hledání dobrého vztahu může být bolestná, vyžaduje úsilí obou partnerů, ale bezpochyby se vyplatí. Nebo mají lidé na vztah rezignovat a žít si po svém?

Letos jsme oslavili 44 let společného života. Prožili jsme jej v radostech, bolestech i trápení, ale všechno to mělo svůj smysl. Víme, že Bůh je v manželství s námi, vždyť slyšel, že jsme v manželském slibu říkali: K tomu ať mi pomáhá Bůh. Po těch 44 letech bychom už mohli začít psát nějaký recept na úspěšné manželství, ale všechno, co je podstatné pro dlouhotrvající a šťastné manželství, je obsaženo v manželském slibu. Je ovšem pravda, že ten slib (zachovat za každou cenu ve všech životních okolnostech lásku, úctu a věrnost . . .) musí plnit oba dva . . .

Fungující manželství mohou část své energie vydávat ve službě okolnímu světu, kdežto manželství nefunkční, disharmonická spotřebují veškerou svou energii k pouhému přežití ve vztahu, v rodině. Co s tím?

Každé křesťanské manželství by mělo být fungující – Bůh nám nabízí přece svoji pomoc, uzdravení. Bůh s námi počítá i ve svém plánu záchrany druhých: manželé

mají být svědky Boží lásky, skrze naši vzájemnou lásku může svět poznat milujícího Boha. Zdrojem síly pro tuto službu světu je spojení s ostatními křesťanskými rodinami. Společenství manželů je životně důležité i pro nás a naše služba manželům by se neobešla bez spolupráce s mnoha dalšími manželskými páry.

Nabídnete čtenářům Tomáška možnosti pomoci? Co byste vzkázali těm, kteří žádnou pomoc nehledají, je jim hloupé přiznat stav věcí, ostýchají se jít na přednášku a pod.

Komunita Emmanuel je zakotvena ve farnosti sv. Tomáše a farnost zveme na každou naši aktivitu, včetně Lásky a Pravdy – pro manžele i pro ty, co spolu chodí. V Brně se ovšem nabízí i jiné formy duchovní obnovy pro manžele i příprava snoubenců, takže nejsme jediní „obnovovatelé“. Na druhé straně nám přijde líto, když se třeba na adventní obnovu manželů přihlásí dva páry z celé farnosti. Ti ostatní zřejmě pomoc nehledají a těm se dá těžko pomoci. Nebo to vlastně moc nezkoušíme. Jenže Ježíš to ani s těmi „vzdálenými“ nevzdal, vzpomeňme, jak zavolal na Zachea a co následovalo. Takže ti nesmějí, ostýchaví, kritičtí, ti, pro které jsme nesrozumitelní nebo příliš „zbožní“, ti jsou pro nás výzvou.

Za rozhovor děkuje Jarka Cýrusová

Slovo nemocným

„Otče, do Tvých rukou poroučím svého ducha.“

Lk 23, 46

Když je člověk nemocný a je přesvědčený, že svou nemoc zvládne vlastními silami nebo s pomocí lidí, spoléhá jen na přirozené prostředky. Když však pozná, že síly jeho ani ostatních lidí nestačí na to, aby znovu získal zdraví, když jeho potíže narůstají, obrací se k Bohu svými modlitbami. Mnoho lidí se právě v takových chvílích naučí modlit a mít důvěru v Boží pomoc. Potvrzuje se přísloví, že nouze naučí člověka modlit se a tím poznávat Boha. Čím se zdá být situace beznadějnější, tím větší bývá důvěra v Boží pomoc. Taková modlitba je zdrojem vyrovnanosti a pokoje v duši. V Písmu svatém je řada míst, která hovoří o tom, že důvěrou naplněná a vytrvalá modlitba byla vyslyšená.

Věříme, že všechny modlitby, jejichž předmětem je dobro duše prosícího a nebo jeho blízkých, jsou vyslyšeny. Někdy však nejsou vyslyšeny tak, jak bychom si přáli. Důvodem je skutečnost, že často nevíme, co je pro nás skutečně dobré a prospěšné. Známe pouze málo skutečností, které se nás týkají, a proto nemůžeme nutit vševědoucího Boha, aby jednal podle našich představ. Musíme se modlit tak, jak se modlil Ježíš v Getsemanské zahradě, kdy souhlasil s Otcovou vůlí, i když to pro něj bylo těžké a znamenalo to velké utrpení.

Kdyby Bůh vyhověl našim prosbám a splnil je tak, jak si přejeme, bylo by to často pro nás škodlivé. Máme proto být naplněni důvěrou, že právě to řešení, které nám Bůh dává, je pro nás nejlepší.

Na světě je mnoho lidí, kteří jsou schopní se modlit za ty, kteří trpí, jsou nešťastní, ztrácejí naději. Jejich modlitba spojená s utrpením Kristovým je velmi účinná a prospívá nejen jim, ale i mnoha dalším lidem. Musíme mít snahu pochopit smysl všeho, co je pro nás v životě těžké, a musíme prosit o pomoc, abychom uměli prožívat všechno tak, aby to pro nás i pro druhé lidi bylo přínosem. Bez Boží pomoci není žádný člověk schopen prožít svůj život dokonale. Spoléháme však na Boží pomoc ve všech životních situacích. S ní jsme schopni dobře prožít i ty nejtěžší životní situace.

O. J. Šik

Liturgický sloupek

Eucharistická modlitba

Když jsou na oltáři připraveny dary, chléb a víno, zahajuje kněz **eucharistickou modlitbu**. Začíná pozdravem „Pán s vámi“ a končí „Amen“ před modlitbou Otče náš. Úvodní pozdrav „Pán s vámi“ pokračuje výzvou „Vzhůru srdce!“ – to proto, aby se shromážděná církevní obec zaměřila, soustředila na tuto část bohoslužby.

Naše odpověď: „Máme je u Pána“ vyjadřuje vlastně: Ano, máme je nasměrované k Pánu. Další slova kněze „Vzdávejme díky Pánu, našemu Bohu“, jsou vlastně mottem následné modlitby a lid k tomu slavnostně přitakává: Ano, „je to důstojné a spravedlivé“, správné, takové děkování našemu Bohu patří.

Eucharistická modlitba nyní pokračuje **prefací**, slavnostní děkovnou modlitbou. Preface je proměnlivou částí, ve které kněz, jménem celé shromážděné obce věřících, chválí Otce za jeho velká díla: „Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista . . .“ Preface se zpravidla váže k liturgické době či svátku. Kněz ji zpívá či přednáší slavnostním hlasem. Naslouchejme pozorně slovům preface a připojme se s vděčností k těmto chválám. Všimněme si, že chvalozpěv je zaměřen výlučně k Otci. Liturgické příručky říkají, že veškerý lesk eucharistické modlitby, rovněž poklekání, úklony, ba dokonce i světla, všechno náleží Otci a teprve v části přijímání se obrací pozornost bezprostředně ke Kristu. Na prefaci navazuje společné vyznání: „**Svatý, svatý, svatý** Pán, Bůh zástupů . . .“ jako vrchol celého chvalozpěvu. Nahlédněme někdy na začátek 6. kapitoly proroka Izaiáše, abychom prožili vznešenost oslavného zpěvu serafů před Božím trůnem a mohli tento chvalozpěv zpívat v Boží přítomnosti i my.

Po slavnostním Sanktus pokračuje celebrant v přednesu eucharistické modlitby některou z **anafor** – běžně se používají čtyři anafory (formy eucharistické modlitby). Přinesme si občas na mši svatou misálek (Český misál, Zvon, 1995) a sledujme eucharistickou modlitbu, abychom i zrakem vnímali její krásu, hloubku a posvátnost. Znovu zaznívají všechna svatá a úctu vzbuzující Boží jména : „Vpravdě jsi svatý, Bože, a právem tě chválí všechno, co jsi stvořil . . .“ Celebrant pak prosí, aby Duch svatý posvětil dary, „aby se staly tělem a krví našeho Pána, Ježíše Krista.“ Následuje zpráva o obětování Kristova těla a o prolití jeho krve, jak to Pán při Poslední večeři uložil k stálému opakování. Tato zpráva je **středem eucharistické modlitby** a měli bychom jí s posvátnou úctou naslouchat. Jistě jste si všimli, že slova o ustanovení jsou neměnná, opakují se stejně v různých anaforách. **Pozdvihování** proměněného chleba a vína, nyní těla a krve Kristovy, je natolik výmluvným gestem, že snadno soustředí naše myšlenky k tomuto posvátnému úkonu. Pro tento okamžik nejsou pro věřící předepsány žádné modlitby ani slova, ale snad je lépe zastavit i myšlenky, když se díváme na Ježíšovo tělo a kalich s jeho krví.

A. Svoboda

Pout' do Svaté země

7. 10. – 17. 10. 2007

9. DEN PONDĚLÍ, 15. 10. 2007

Ráno vyjíždíme v 8.00 hod. opět z naší základny v Betlémě, míjíme Jeruzalém, dole vidíme potok, dnes spíše stoku Cedron. Údolí Cedron se nazývá také Josafatské údolí. Po jeho stranách jsou hřbitovy, zahrady a chrámy. Pochovávalo se tu již v dávných dobách. Nejstarší hroby jsou asi z r. 1800 před Kristem, ty nejmladší ze 4. stol. po Kristu. Podle židovské věrouky má Mesiáš přijít od východu, přes Olivovou horu a údolím Cedron, aby obnovil chrám a soudil svět. V ten den všichni vstanou z mrtvých. Ti, kteří jsou pochováni na těchto místech, prý budou vzkříšeni mezi prvními a budou doprovázet Mesiáše do chrámu.

Vlevo míjíme Hebrejskou univerzitu, vpravo Olivovou horu. Máme namířeno na jih do Betánie. Tam navštívíme Lazarovu hrobku. Byla za vesnicí, protože ve vesnicích se nesmělo pohřbívat. Vstup do Lazarovy hrobky je hodně strmý, po schodech dolů a jako asi v jediném objektu se za něj platí. Původní kostel ze 4. stol., který byl propojen s Lazarovou hrobkou, byl později zničen zemětřesením. Nynější chrám, už čtvrtý v pořadí, je postaven na zříceninách těch předchozích, které dříve zničili Peršané a muslimové. V chrámě sv. Lazara jsou zobrazeny výjevy z jeho života.

Jedeme opět k Mrtvému moři, kdo chce, může zde zůstat a užívat si koupání. Část našich poutníků si nechtěla nechat ujít Masadu, dávnou pevnost. Našemu průvodci se tam asi moc nechtělo, byl tam prý kdysi napadán, a to nejen slovně, židovským průvodcem, který si tam nepřál konkurenci. Tak jsme o Masadě byli poučeni už v autobuse a nahoře si vše už jen prohlíželi.

Na Masadu jsme jeli lanovkou, dalo by se i pěšky, ale pražilo slunce a nebylo také moc času. Nahoře u konečné stanice lanovky se k naší české konverzaci připojil i jeden z návštěvníků pevnosti, pocházel z Kostariky, v Praze studoval už několikátým rokem římské dějiny a mluvil velice dobře česky. Prostě čeština je světový jazyk.

Pevnost Masada pochází již z 2. stol. př. Kristem a byla součástí opevnění. Herodes Veliký ji pak rozšířil o další stavby, visuté paláce, sklady, domy, cisterny na pitnou vodu, sauny, pěstovali zde i obilí, chovali domácí zvířata. Tato bašta přestavěná v luxusní sídlo měla chránit Heroda a jeho rodinu před sousedními vladaři i před vlastním utiskovaným obyvatelstvem.

V r. 70 po Kristu římské vojsko dobylo Palestinu a Jeruzalém a zničilo druhý Jeruzalémský chrám. Tehdy židovští zelóti – horlivci – přemohli římskou posádku a dobyli pevnost. V pevnosti pak žilo skoro tisíc lidí, naprosto soběstačných, kteří dokázali tři roky vzdorovat Římanům. Římané pochopili, že pevnost nevyhladoví. Donutili místní obyvatelstvo k vystavení útočného valu, po kterém k hradbám

pevnosti dopravili dobývací techniku a prorazili hradby. Když zelóti viděli, že se dál neubrání, rozhodli se, že spáchají kolektivní sebevraždu. Muži pobili své ženy a děti, deset vylosovaných mužů ty ostatní, pak sebe navzájem a poslední spáchal sebevraždu. Římané už dobyli jen mrtvou pevnost. Dvě ženy s několika dětmi se zachránily, schovaly se a pak vydaly svědectví o tom, co se zde stalo. Pro Židy se obránci Masady stali symbolem hrdinství při volbě otroctví nebo smrti.

Přes Jericho jedeme dále směr Kumrán. Jericho má nejstarší část hradeb ze 7. tisíciletí před Kristem. Dnes je Jericho palestinské autonomní město. Z evropských peněz zde postavili nejen lanovku a restauraci, ale prý tu Arafat postavil i kasino. Venku vidíme mnoho mladých rodin, Arabi milují rodinný život, rodiny drží hodně pospolu, žijí dohromady tři generace. Je to zde všechno velice složité a pro nás ne úplně jasné, jako třeba, že zde je izraelské vojsko a palestinská policie.

Kumrán se proslavil svými biblickými svitky (z papyru a kůže), které byly náhodně objeveny beduínskými pastevcí v minulém století. Kozy, které se zde pásly, zapadly do jeskyně, a když je chtěli pastevcí kameny vyhnat ven, slyšeli zvuk rozbitých džbánů. Když se spustili dovnitř, objevili svitky spisů. Postupně je prodávali starožitníkovi do Betléma, který uvědomil metropolitu v Jeruzalémě. Ten v nich rozpoznal velmi staré hebrejské texty a koupil je. Odjel s nimi v r. 1949 do USA, prodal je americkému profesorovi, který je později daroval Izraeli. Podrobný rozbor

ukázal, že jde o původní rukopisy z období 2. jeruzalémského chrámu. Nejcennější svitek obsahuje Izaiášovy texty. Zajímavé je, že se tyto texty zcela shodují s texty, které se nám zachovaly z pozdějších dob v překladech.

V Kumráně žila komunita Esénů, střepy džbánů pocházejí z let 30 př. Kr. až do 70 po Kr. Bohatší rodiny tehdy prý posílaly jednoho ze svých synů na čas do komunity Esénů. Jan Křtitel, dle našeho průvodce, mohl být formovaný Esény, Ježíš ne.

Vracíme se směr Betlém, v poušti Vádí Kelt máme opět mši sv., tentokrát večer, všude okolo tma, ticho, jen někdo má baterku nebo jako náš pan kaplan, jako brouček, čelovku. Opět nezapomenutelný zážitek. Před pár dny jsme zde měli mši sv. v poušti zalité sluncem, teď téměř v noci. Člověku by se skoro chtělo nějakou dobu v té poušti i zůstat. Mimochodem, pobyt v poušti se stal dokonce i žádaným zážitkem pro workoholiky konzumní společnosti, kteří chtějí zakusit uvolnění ticha pouště.

10. DEN ÚTERÝ, 16. 10. 2007

Jeruzalém – křížová cesta vede z pevnosti Antonia na Golgotu (Kalvárii). Křížová cesta (Via crucis) nebo také Cesta utrpení (Via dolorosa). V Kapli bičování, která je součástí pevnosti Antonia, máme mši svatou. Zde jsou také první dvě zastavení křížové cesty, dalších sedm je v úzkých uličkách tržnice a bazaru, posledních pět v Bazilice sv. Hrobu.

Na návrh P. Záně jsme si sedm zastavení křížové cesty společně prošli v kostele a jeho nádvoří, kde byl poměrný klid, zastavení v tržnici míváme mlčky, není tu dost dobře možné se ve zdejších úzkých uličkách tržnice zastavit, rozjímat a neztratit se, případně neztratit něco ze svých zavazadel.

Ale je možné, že když tudy šel Ježíš se svým křížem, byla tu podobná tržnice, podobní lidé i atmosféra.

Odpoledne odjíždíme do Ain Karem, rodiště sv. Jana Křtitele. Městečko vypadá idylicky, je ve svahu a na rozdíl od jiných vyprahlých míst, je tu vidět i spousta zeleně. Míváme muzeum holokaustu, ale slyšíme i o jiném holokaustu. Městečko prý bylo v polovině 20. století spíše palestinské, židovští teroristi ale palestinské obyvatele přepadli a krutě vyvraždili. Izraelská vláda se od tohoto masakru distancovala. Dnes je tedy Ain Karim židovský.

V Ain Karem se na kopci za starobyrou branou nachází areál, jehož součástí je bazilika Navštívení Panny Marie, na protějším svahu se tyčí kostel Narození Jana Křtitele s jeskyní „Benediktus“, hvězda z bílého mramoru označuje místo narození Jana Křtitele.

11. DEN STŘEDA, 17. 10. 2007, DEN ODLETU

Tak jsme se naposledy vyspali a nasnídali v Betlémě. Ráno byla ještě v hotelu mše sv. a už se musíme s hotelem, jeho příjemným personálem a celým Betlémem i Izraelem loučit. Je to zvláštní pocit. My starší si uvědomujeme, že se do této země a

těchto míst už asi nikdy nepodíváme a budeme žít ze vzpomínek, fotek a společných zážitků. Ti mladší už někteří plánovali, že se sem do Svaté země určitě někdy, jak my katolíci říkáme – dá-li Bůh – podívají.

Jedeme směr Jeruzalém a vlastně poprvé vidíme vojáky v pohotovosti. Nevíme sice proč, ale každých 20m stojí ozbrojený voják – až k check pointu, kde je vysoká zeď kolem Betléma a kontrola. Tam nám taky jeden z nich i s tou flintou (měl ji zajištěnou?) nastoupil do autobusu, prošel jím a zase odešel. Nebyl to příjemný pocit. Ale dál se už nic nedělo. Jen náš průvodce nás nabádal, ať na letišti v Tel Avivu při celní kontrole nezmatkujeme, neprovokujeme, nejsme ironičtí, stručně a zdvořile odpovídáme, nesnažíme se být vtipní apod. Měl už totiž špatnou zkušenost s jedním dřívějším, prý víc než sedmdesátiletým poutníkem, který byl dost zvláštní. Když přijeli na letiště, nenapadlo ho nic chytrějšího, než zvolat: Ich bin Terrorist! A našemu průvodci pak dalo hodně práce, vysvětlit a přesvědčit letištní kontrolu a vojáky, že onen pán je na hlavu, a že si ho tam v Izraeli nemají zavírat.

Celní kontrola proběhla dobře, i když některé z nás prohlíželi důkladněji. Pro nás, neználky angličtiny, měli připravené písemné otázky, mohli jsme si vybrat, zda v češtině nebo slovenštině. Ti angličtináři to měli trochu obtížnější. Ale všichni jsme obstáli a v pořádku jsme doletěli zpět do Bratislavy. A pak už autobusem až do Brna. Cesta rychle ubíhala a my jsme obdivovali krásně podzimně zbarvené lesy kolem silnice.

Díky Bohu za poznání, nebo spíš nahlednutí do Svaté země, po které kráčet náš Spasitel!

Postarší poutníci Palačtí

Z farní charity

Vážení přátelé,

minulou neděli, tj. 11. května, proběhla v celé diecézi a tedy i v našem kostele sbírka na Charitu vyhlášená otcem biskupem Vojtěchem Cirklem. O jejím konání jsme byli bohužel informováni v nedostatečném časovém předstihu dvěma současně zaslánými dopisy.

V dopise od ředitele Diecézní charity Brno Ing. Mgr. Oldřicha Haičmana jsme kromě jiného vyzváni k pomoci při financování charitních služeb. Finanční prostředky z veřejných zdrojů jsou nedostatečné a pokryjí přibližně 50% nákladů. Dopis obsahuje prosby o pravidelné příspěvky na zajištění chodu charitních zařízení např. pro pomoc lidem s mentálním postižením, pro pobyt starých lidí v charitním Domově pokojného stáří, pro matky s dětmi v tíživé životní situaci a jiné.

Druhý dopis je od Mons. Josefa Zouhara, prezidenta Diecézní charity Brno. Autor se v něm vrací k Tříkrálové sbírce a děkuje všem, kteří nějakým způsobem této sbírce pomohli, a to jak při její organizaci a průběhu, tak i tím, že přispěli jako

dárci. Dále děkuje zaměstnancům Charity. Také on vyzývá všechny, aby při sbírce 11. května projeví svou milosrdnou lásku vůči potřebným bližním.

Oba výše uvedené dopisy si můžete přečíst, jsou vyvěšeny na charitní vývěsce vzadu v kostele.

PODĚKOVÁNÍ

Děkujeme vám všem, kdo přispíváte do naší charitní pokladničky. Díky vašim darům jsme mohli v minulých dnech předat peníze Oblastní charitě Brno na charitní služby, a to:

- 1 000 Kč pro Chráněné bydlení na Gorkého ulici
- 4 000 Kč pro Charitní ošetrovatelskou a pečovatelskou službu
- 4 000 Kč pro Denní centrum pro bezdomovce

Toto rozdělení peněz bylo doporučeno pracovníci OCH paní Ludmilou Kotvrdivou podle naléhavé potřeby v uvedených zařízeních Charity.

Kromě uvedených peněz pro OCH Brno jsme zaslali na pomoc v chudých oblastech světa 3 500 Kč Misijní bance ubožáků na hloubení studní k získání pitné vody ve vesnicích v jihozápadní Tanzánii v Africe. Upřímně Pán Bůh zaplať za vaši štědrost.

Dobrovolníci farní charity

Příběh

Břeťa se zvědavě rozhlédl kolem sebe. V katedrále sv. Víta nebyl poprvé, ale vždycky si všiml něčeho nového. „Jsem ti říkal, že je divnej, přijde do kostela a klekne!“ zaslechl za sebou Oldův hlas. „Já bych si neklekl ani za nic nikde a před nikým! Takhle hloupě se ponižovat!“ přidal se Bořivoj. Břeťa nevěděl, jestli má nějak zareagovat, ale když kluci neříkají přímo jemu, co si myslí, nechal to být.

Školní výlet pokračoval výstavou korunovačních klenotů. Ty zatím ještě nikdo ze třídy neviděl na vlastní oči. „Svatováclavskou korunu, jak jistě víte, nechal zhotovit nejvýznamnější český král a císař Karel IV., Otec vlasti.“ poučoval je průvodce ve výkladu. „Je mezi vámi někdo, kdo jeho jméno nezná?“ zeptal se s úsměvem a rozhlížel se po dětech. Nikdo se nehlásil... „A tady je interiér kaple na Karlštejně, kde Karel IV. proklel mnoho chvil před Bohem.“ zaslechl Břeťa po chvíli, kdy si prohlížel klenoty. Břeťa zbystřil. Jestlipak kluci poslouchají? pomyslel si. Karel IV., král známý i o tolik století později, kdy už dávno nežije.

Mocný panovník, který věděl, že řídit se jen vlastní vůlí a neobracet se na někoho daleko moudřejšího, než je on sám, je neprozíravé. Pokleknutí mu nic neubíralo z jeho majestátu. Břeťa se spokojeně usmál na jeho obraz. Zdálo se mu, jakoby na něj Karel IV. lehce mrkl. Oba věděli své.

Jarka Cýrusová

Pro bystré hlavy

Milé bystré hlavy,

zkuste přijít na to, **KDE** platí následující matematická rovnice:

$$1 + 1 + 1 = 1$$

(Možná Vám napoví dnešní slavnost ...)

A posilnění Duchem svatým z minulého týdne jistě hravě vyluštíte ještě následující osmisměrku. Skrývá se v ní **sedm** darů Ducha svatého. Je to dar:

K	O	Č	A	P	A	R	A	D	Y
I	T	S	O	N	Ž	O	B	Z	L
Í	Ž	O	B	Ě	N	Z	Á	B	Í
Š	A	Ď	O	R	Y	U	V	R	S
L	I	O	T	C	U	M	Ě	N	Í
I	T	S	O	R	D	U	O	M	E

Klára Kengi Koukalová